

השלמות לשיחות ש"פ לך לך

בס"ג, חלוקת בניי לשבעת קני המנורה:

ולהעיר, שיש עוד אופני חלוקה כלליים יותר, כמו החלוקה לשלשה סוגים: כהנים לויים וישראלים, והחלוקה לשני סוגים: ישכר וזבולון.

ולהעיר, שגם עבודתם של ישראל נחלקת לג' ענינים – מחשבה דיבור ומעשה, ובכללות יותר – דיבור ומעשה, כנגד החלוקה דישכר וזבולון, שעבודתו של ישכר היא בלימוד התורה, דיבור, ועבודתו של זבולון היא בענין המעשה, משא"כ מחשבה שישנה בשניהם (בדיבור ומעשה מסודרים) בשוה, או שהיא למעלה משניהם (ע"ד הנר האמצעי שבמנורה – "אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות"¹).

שם, גילוי המוחין לעתיד לבוא:

וההכנה לזה – ע"י גילוי תורת החסידות באופן ד"יפוצו מעינותיך חוצה", המעיינות דפנימיות התורה, בחי' המוחין, עד לפנימיות המוחין, מעין ודוגמא והכנה בלבד, בבחינת "טועמי' חיים זכו"², לגילוי המוחין לעתיד לבוא.

בס"ו, ע"ד ההתעסקות בהפצת התורה והיהדות:

ולדוגמא: ע"פ מנהג המדינה פנויים רוב האנשים מעסקיהם ביום ראשון, וגם אלה ש"מקפידים" גם ביום ראשון לילך למשרד וכיו"ב, אינם עסוקים כ"כ כמו בשאר הימים, וכיון שכן, יכולים לנצל יום זה כדי לפעול בהפצת התורה והיהדות, להניח תפילין עם יהודי, ללמדו תורה, וכיו"ב.

ואעפ"כ, יש מי שטוען שאין זה שייך אליו. אם תובעים ממנו להוסיף בעניני קדושה – טוען הוא – יוסיף בלימוד התורה לעצמו, ובפרט בלימוד פנימיות התורה (כפי שמרעישים לאחרונה שביאת משיח צדקנו תלוי' בהפצת המעיינות חוצה), אבל, מה לו וליהודי שנמצא ברחוב, שיצא לרחוב כדי לחפשו (שהרי הלה בודאי לא יבוא אליו, ובפרט אם ידע שרוצים לפעול עליו...) ולקרבו ליהדות?!

לכל היותר – ממשיך לטעון – מוכן הוא ללמוד לעצמו מתוך געשמאק וניגון, ובקול רם, עד כדי כך, שהעוברים ושבים ברחוב ישמעו קול גדול, וכשיבררו פשר הדברים (כטבע בני-אדם שכאשר שומעים קול גדול מתענינים

(2) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.

(1) בהעלותך ח, ב.

לידע מה פשר הקול הגדול), יספר להם שהוא לומד תורה, חיבורו של הרמב"ם, ובמילא, יספר להם מיהו הרמב"ם (שאינו רב בעירו... אלא) גדול בישראל שחי לפני מאות שנים, וחיבר ספר משנה תורה, עד שיפעל עליהם ללמוד רמב"ם, וכיו"ב; אבל לצאת לרחוב לחפש יהודי אחר – זאת לא!

על זה אומרים לו, שבמצב של פיקוח-נפש אין מקום לחשבונות כאלה. ובמילא, צריך לצאת לרחוב עם זוג תפילין, ולהניח תפילין עם יהודי אחר, ולומר עמו את הברכה מלה במלה, ואז יענה הוא "אמן" (בגימטריא הוי' אדני³) אחרי היהודי שהוא מניח לו תפילין!...

ויש להאריך בזה, אבל אין צורך באריכות הדברים, כיון שהדברים מוכנים בפשטות, ובפרט שככל שיקצרו בדברים, יבואו יותר מהר לסיום הרמב"ם והתחלתו מחדש.

בס"ו, קיום הכנסת אורחים ע"י מלאכים שנראו כמו שאכלו:

ויש להוסיף, ששאלה זו היא בהדגשה יתירה בפירוש רש"י בפשוטו של מקרא – שהרי, בכתוב נאמר "וירא והנה שלשה אנשים וגו' ויאכלו", ורש"י מוציא הכתובים מפשוטם ומפרש שאין הכוונה לאנשים, אלא למלאכים בדמות אנשים, והפירוש ד"ויאכלו" הוא "נראו כמו שאכלו", ובגלל פירוש זה (היפך פשטות הכתובים) מתעוררת השאלה כיצד קיים אברהם אבינו מצות הכנסת אורחים ע"י מלאכים שלאמיתו של דבר לא אכלו.

בס"ח, שבביאת המשיח יתקיים בכא"א מישראל "וירא אליו ה'":

והעיקר – שיהי' כן בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שהקריאה בתורה כפי' וירא תהי' במעמד משיח צדקנו, ובודאי שיכבדוהו בעלי' לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה עלי' ליתן למשיח – כי: יש סברא ליתן למשיח העלי' הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כהן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא "מפני דרכי שלום"⁴, "דאל"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך"⁵, וכיון שהכל יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העלי' הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנהגו להקדים כהן ולוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו.

שם, הערה 73, שהרמב"ם נטמן בטבריא:

ולהעיר מהידוע שבחירת מקום קבורתו בטבריא הי' באופן שלמעלה

(3) ראה ספר הלקוטים (דא"ח להצ"צ) ערך (4) גיטין פ"ה מ"ח. אמן (ע' ארפט ואילך). וש"נ.
(5) תויר"ט שם.

מדרך הטבע – שהניחו את ארונו ע"ג עגלה (ספינה) וכיו"ב, והלכה מעצמה ע"פ רצון הקב"ה עד שהגיעה למקום מנוחתו בטבריא.

שם, הערה 74, ג' מזבחות כנגד ג' בתי מקדשות:

ובפרטיות יותר:

ענינו של המזבח – שבו מקריבים הקרבנות, שבהם מודגש כללות ענין העבודה – כתורת רבינו הזקן⁶ על הפסוק⁷ "אדם כי יקריב מכס קרבן לה'", שהקרבן הוא "מכס", שהואדם מקריב את עצמו ומתקרב להקב"ה.

וזהו גם עיקר ענינו של ביהמ"ק – "בית לה' מוכן להיות מקריבים בו הקרבנות"⁸.

ועפ"ז י"ל, שג' המזבחות דאברהם הם כנגד ג' בתי מקדשות, ולא עוד אלא שביהמ"ק השלישי הוא גם משולש, כיון שבו כלולים גם בית ראשון ובית שני⁹.

* * *

ט. כרגיל – יעלו עתה אלה שהכינו משקה המשמח עבור בקשר לפעולות טובות בעניני יהדות, תורה ומצוותי, ויכריזו פרטי הדברים, ומהם יראו וכן יעשו.

והעיקר – שפעולות אלה ימהרו ויזרזו עוד יותר את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, תיכף ומיד ממש.

ובפשטות – שביום הש"ק פרשת "לך לך .. אל הארץ אשר אראך", שמיני לחודש השמיני (לאחרי שבעה ימים רצופים הכוללים כל שבעת ימי השבוע) דשנת אראנו נפלאות (לאחרי שנת נסים), באים "עם ענני שמיא"¹⁰ לארצנו הקדושה, לירושלים עיר הקודש ולבית המקדש השלישי, ותיכף ומיד ממש.

[לאחרי חלוקת המשקה – התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן ניגון הקפות לאביו הרלווי"צ ז"ל. אח"כ הורה להש"ץ שי' לנגן "יהי רצון כו' שיכנה בית המקדש". אח"כ התחיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לנגן "ניעט ניעט ניקאווא". ואח"כ הזכיר אודות אמירת ברכה אחרונה].

(9) ראה זח"ג רכא, א.

(10) דניאל ז, יג.

(6) לקו"ת ויקרא ב, ב ואילך. ובכ"מ.

(7) ויקרא א, ב.

(8) רמב"ם ריש הל' ביהב"ח.